

okolností zvláště nebezpečných. Jízda automobilem neděje se vždy za zvláště nebezpečných okolností a jest proto na soudě, by pečlivě zhodnotil celkovou situaci, dané poměry a zvláštní okolnosti při úrazu se sběhší, a by podle toho v každém případě zvláště zkoumal a zjistil, zda nebezpečí dostoupilo stupně v §§ 337, 85 písm. c) tr. zák. předpokládaného. Podle zjištěného stavu věci tomu však tak nebylo v souzeném případě. Trestní zavinění obžalovaného záleží právě v tom, že nejel na křižovatce předepsanou rychlostí a že nevzal při tom v úvahu všechny okolnosti, které se při křižování cest, jak shora již uvedeno, přihoditi mohou. Jestliže pro křižovatky ono min. nař. z roku 1910 nařizuje zvláštní opatrnost co do rychlosti a řízení automobilu, vyplývá z toho jen, že uznává tím situaci takovou vůbec za nebezpečnou. Proto nelze však ještě tvrditi, že by tu byla sama sebou vždy zvláštní nebezpečnost. Podle názoru zrušovacího soudu nebylo toto nebezpečí v souzeném případě zvláště stupňováno, neboť srážka se stala o 7 hodině ranní, a rozsudek nezjišťuje, že v tuto dobu byl na oné křižovatce z jakéhokoli důvodu čilejší ruch. Neprávem dospěl tudíž nalézací soud k závěru, že se jednání, pokud se týče opomenutí, obžalovanému podle § 335 tr. zák. za vinu přičítané, stalo, a to jen proto, že šlo o křižovatku, za obzvláště nebezpečných okolností. Rozsudek, pokud jím byl trestný čin obžalovaného posouzen podle § 337 tr. zák. za přečin a nikoli toliko za přestupek podle § 335 tr. zák., jest právně mylným a podle čís. 10 § 281 tr. ř. zmatečným. Bylo proto v tomto směru vyhověti důvodné zmateční stížnosti, napadený rozsudek, pokud jde o kvalifikaci činu podle § 337 tr. zák., zrušiti a dále podle § 288 čís. 3 tr. ř. uznati ve věci samé, jak se stalo.

Čís. 3430.

»Uzavřeným místem« ve smyslu § 46 min. nař. ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák. je celé území osady, aniž lze vyloučiti úsek, v němž není tak těsného seskupení budov jako v úsecích jiných; spadá sem jak začátek osady, tak i místo na jedné straně silnice domy zastavené, na druhé straně pak vroubené stromy.

Dávání výstražných znamení a nevykročení z mezí přípustné jízdy ještě nestačí (§ 335, 337 tr. zák.), nýbrž řidič automobilu musí rychlost jízdy podle okolností případu voliti tak, by mohl býti připraven na všechny možnosti (na možné náhlé objevení se překážky).

(Rozh. ze dne 3. dubna 1929, Zm I 729/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 24. září 1928, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti života podle §§ 335, 337 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znova projednal a o ní rozhodl.

Důvody:

S hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. vytýká stížnost, že nalézací soud stojí na nesprávném právním stanovisku, že se obžalovaný stal beztrestným, když jel v místě nehody v obci S. rychlostí 15 km, ježto tato obec není uzavřenou obcí. Stížnost poukazuje v té příčině na objektivní okolnosti, jež vyžadují obzvláštní pozornosti, uplatňujíc, že auto obžalovaného musilo přejeti železniční trať, křižovatku a vjelo do vesnice, kde po obou stranách jsou domky, jak vidno z plánu, že silnice se tam mírně zahýbá a že srážka se stala o 18. hodině, když byla již tma. Tyto okolnosti vzbuzují oprávněné pochybnosti o tom, zda směl obžalovaný jeti v místě nehody rychlostí 15 km. Je zřejmo, že závěr nalézacího soudu, že obžalovaný jel předepsanou rychlostí a nemá viny na smrti Jana Z., neobstojí, stane-li se vratkým jeho předpoklad, že si obžalovaný, jedá řečenou rychlostí, nepočínal nedbale. Uzavřeným místem ve smyslu § 46 min. nař. ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák. je, jak důsledně zastává zrušovací soud, celé území osady, aniž lze vyloučiti úsek, v němž není tak těsného seskupení budov jako v úsecích jiných. Spadá sem proto jak začátek osady (čís. 2368 sb. n. s.), tak i místo na jedné straně silnice domy zastavené, na druhé straně pak vroubené stromy (čís. 3203 sb. n. s.). Podle § 46 onoho nař. nesmí v uzavřených místech rychlost jízdy býti větší než 15 km za hodinu. Zachování této maximální rychlosti jízdy není však samo o sobě způsobitelným sprostiti trestní zodpovědnosti. Naopak sluší trvati na tom, že dávání výstražných znamení a nevykročení z mezí přípustné jízdy ještě nestačí, nýbrž že nutno rychlost jízdy podle okolností případu voliti tak, by řidič byl pánem své rychlosti a vozidlo po případě ihned zastavil, by bezpečnost osob a majetku nebyla ohrožována. Má proto řidič automobilu, hledě najmě ke zkušenostem nabytým při styku s automobilovým provozem, udržovati rychlost v takových mezích, by mohl býti připraven na všechny možnosti, tedy i na př. na možné náhlé objevení se překážky. Nalézací soud neobíral se však otázkou rychlosti s tohoto právního stanoviska, osvojiv si v tom směru posudek znalce, že obžalovaný mohl jeti na místě činu 15 km, ježto obec S. není uzavřenou, a nepřihlédnuv k oněm zvláštním okolnostem, jež nemohou vyvíňovati obžalovaného, že jel předepsanou rychlostí, nýbrž nabádaly přímo k zmírnění rychlosti. Důsledkem toho je osvobozující výrok vadný, poněvadž nalézací soud se svého mylného stanoviska po stránce objektivní posoudil nesprávně i otázku subjektivního zavinění.

S hlediska důvodu zmatečnosti podle čís. 5 § 281 tr. ř. uplatňuje právem stížnost, že rozsudek ponechává nedotčenou skutečnost, uvedenou svědkem Bedřichem J-em, že obžalovaný jel po té části silnice, která jest vyhražena pro chodce, že tam také Z-a zasáhl v místech, kde silnice jest dosti široká, a kde se mohl Z-ovi vyhnouti. Nezabývá se, zkoumajíc otázku viny, též skutečností potvrzenou celou řadou svědků a trestním oznámením, že auto po srážce velkou rychlostí ujelo, ač jeho šofér — podle rozsudku obžalovaný — byl přítomnými vyzýván, by zůstal státi. Rozsudek uvádí sice v podstatě správně, že o vině obžalovaného bylo by lze mluvíti jen tehdy, kdyby si byl vědom neopatrnosti

svého činu (opomenutí), nebo kdyby si byl náležitě neuvědomil neopatrnosti svého jednání, neuváživ možnou kausalitu svého jednání (opomenutí) pro škodný výsledek vůbec nebo ne dosti pečlivě; v důvodech pomíjí však rozsudek mlčením útěk obžalovaného po srážce, ačkoliv by v něm, zejména ve spojení se skutečností zjištěnou i rozsudkem, že totiž obžalovaný popírá i svoji přítomnost v místě srážky, bylo by lze spatřovati po případě zjev poukazující k tomu, že si obžalovaný své viny byl dobře vědom. Rovněž skutečnost svědkem Cyrilem B-ou potvrzená a soudem nedotčená, že obžalovaný hlásil po příjezdu do garáže, že mu spojka netáhne a že celou cestu z Ch. — tedy až po projetí S-em — jel velice špatně proto, že mu spojka klouzala, mohla by zejména při současném bedlivém hodnocení všech řečených skutečností nasvědčovati tomu, že obžalovaný v době povalení Jana Z-a neměl ještě onen znalce předpokládaný defekt a mohl tedy se svým strojem vyvinouti značnou rychlost. Ježto rozsudek nepřihlíží k řadě závažných skutkových okolností, jež vyšly na jevo při hlavním přelíčení, a jichž náležité hodnocení by mohlo pozměnit předpoklady pro úsudek soudu o nevině obžalovaného, stávají se tím vratkými závěry soudu o opatrnosti počínání si obžalovaného. Pro doličené zmatky bylo zmateční stížnosti vyhověti, napadený rozsudek jako zmatečný zrušiti a odkázati věc podle § 288 čís. 1 a 3 tr. ř. na soud první stolice, by ji znova projednal a o ní rozhodl.

Čís. 3431.

Pro skutkovou podstatu zločinu podle §§ 5, 205 a) tr. zák. stačí, že se kdo aspoň v době domovní prohlídky při pátrání po ukrytých věcech dověděl o tom, že majitel věcí v jeho bytě a s jeho vědomím uschovaných je v podezření, že je ukryl, aby aspoň částečně zmařil uspokojení svých věřitelů, přes to však věci nevydal a sdělení o nich četnictvu neučinil.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1929, Zm I 744/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 19. listopadu 1928, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin spoluviny na zločin podvodného úpadku podle §§ 5, 205 a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku sprostňujícím jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a o ní rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zástupce, napadající osvobozující část rozsudku, vytýká právem neúplnost pro to, že nalézací soud uváděje výpověď obžalovaného Václava P-y, že veškeru vinu popřel a přiznal jenom, že ví, že jeho manželka nějaké zboží jejím bratrem Václavem B-ou poslané převzala, neuvedl a neuvážil i jeho doznání, že asi v únoru 1927 dal si Vácav B. do jeho bytu do uschování šatstvo a prádo, které